

המשך הספד רבינו שליט"א על רבינו בעל הדרכי שמואל זיע"א בביהמ"ד "היכל יצחק" מודיעין עילית - יום חמישי כא אדר תשע"ח

הייתי שם פעם אחת שהנכד שלי בן העליה ישב בכלא, ראיתי שקוראים לבית הכלא "הכרמל", מה זה "הכרמל"? ראינו בהפטרה האחרונה, אליהו הנביא הכריז בהר הכרמל, עד מתי אתם פוסחים על שני הסעיפים אם ה' הוא האלוקים לכו אחרי, אם לבעל לכו אחרי, לכו לבעל, תפסיקו עם הפשרנות הזאת, זה אליהו הנביא זה המסר שלו, השם "הכרמל" לכלא הזה בדיוק מתאים, להיות דבוקים בקב"ה בלי לשנות, ובלי זיופים, ובלי פשרות.

כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה, אלה ששיתפו פעולה אתו, עם הגאון הצדיק הזה, ונלחמו ברע ובשטן, הם יכולים לשמוח עכשיו על הדו"ח שהוציא הצבא. זה לא המפלה הסופית שלהם בינתיים, אבל ניצחון חלקי, זה ברור, כולם מודים בזה, הם עצמם מודים בזה, כשאנו מרעישים עולם ומלואו, בס"ד נתגבר עליהם, עובדה! מה עושים עכשיו, הצבא אמר שיעשו גזירות אחרות שלא יתנו רישיונות נהיגה, ועוד דברים כאלה, איך אמר אחד, אם על לשבת בכלא אנו לועגים, כ"ש על מניעת רישיון נהיגה. היו הרבה שלא היה להם רישיון נהיגה ולא קרה כלום, והמאסרים האלה עשו את ההיפך, אין מה לפחד כולם ראו, הם עצמם "אומרים את זה" ככל שאנחנו עושים יותר מאסרים נהיה יותר גרוע, מבחינתם.

שבועים בחורים ניצחו את גלית, הכל ברוח הזאת של קדושה, של יראת שמים אמיתית, מתוך אמונה, כמו אצל פנחס, שהרג נשיא שבט מישראל, איך העיז לעשות כן? קינא לאלוקיו, הבין את האמונה שכך צריך לעשות, והנה הקב"ה הראה לכולם ממש אות מן השמים, אצבע אלוקים, שזו הדרך, הלואי שנלמד ממנו, מה הדרך להילחם בזמן הזה שרוצים לעקור הכל מהשורש, בשביל לעקור את התורה הקימו את המדינה, כמה פעמים שמעתי ממנו, אין שום דרך, לא בפוליטיקה ולא בשום דרך, עם המון הזה, הם יעשו מה שהם יכולים לעשות. ומזה נלמד שכמו שבענין הצבא זוהי הדרך היחידה, וברוך השם רואים אור בקצה המנהרה, מה שקרה ב"ז אדר, שאף אחד לא צפה דבר כזה, נמשיך להילחם ככה גם בשביל החינוך שלא יתערבו, לא בגני הילדים ולא בעוד מקומות, בישיבות הם גם רוצים להיכנס, כל מיני רעיונות שמטרת הכל שמד, אדם אחד ויחיד שהראה לנו את הדרך, ואפי' בממשלה של האנטישמים הכי גדולים לפיד ליברמן איך שקוראים להם, לא נוותר על כלום, נהיה חזקים בדרכו של ראש הישיבה, למדנו את הדרך, וכמובן צריך ללמוד ממנו תורה ויראת שמים, זה הולך ביחד, ההתמדה הירא"ש התפילה כמו שצריך, כמו שמחויב כל אחד מישראל, הקב"ה יעזור שבזכות זה נוכל להתגבר על כל הצער שפוקד אותנו ויתבטלו הגזירות הקשות האלה הן בענין של הצבא והן בענין של החינוך, ונזכה לעבוד את הקב"ה כמו שצריך ולביאת משיח צדקינו בב"א.

אחרי כמה שעות הוא לא מחזיק שם מעמד, ונכנע לדרישות הסוהרים. ועכשיו ישבו שם הבחורים שלנו במשך חודשים איך זה יכול להיות? מי ילד לי את אלה, אני גולה וסורה, אלה מי גידל? אדם אחד ויחיד, ר' שמואל זצ"ל, איפה רואים דבר כזה? אצל פנחס כתוב אשר קינא לאלוקיו ויכפר על בני ישראל, מה הכוונה לאלוקיו, לכאורה היה צ"ל לאלוקים? כל בן אדם יש לו תפיסה אחרת באלוקות, יש אלוקי אברהם אלוקי יצחק ואלוקי יעקב, לפנחס התפיסה שלו באלוקות היתה לעשות את המעשה שעשה, היחיד בדור! ר' שמואל, גם האמונה שלו וההבנה שלו באלוקות וביהדות, הוא היחיד, עזרו לו קצת אבל כידוע הכל הוא עשה, הוא התווה את הדרך, ובזה הוא זכה לכל ההישגים הנ"ל, התחלנו להינצל מהם, ב"ז אדר, איזה יום היסטורי זה, לא מרגישים בזה בכלל, משהו מיוחד. חז"ל עשו בשעתו, יום ניקנור, יום שנעשה בו נס, פה יש ניצחון אדיר, אי אפשר לאמוד את זה, הם כתבו שיש "פלג ירושלמי" שהוא מיעוט, אבל המיעוט הזה המבוטל הזה שכולם לעגו ממנו, עשה מהפיכה הכניע את הצבא הכי חזק במזרח התיכון, איפה נשמע דבר כזה?

בשירת דבורה הנביאה כתוב למה ישבת בין המשפתיים לשמוע שריקות עדרים. היתה מלחמה נגד מדין, בניהול ברק בן אבינועם ודבורה הנביאה, היו כאלה ששמעו שריקות עדרים, כל מיני פוליטיקאים שאמרו לא צריך לעשות מלחמה, תעשו ככה תעשו ככה, המלחמה לא תצליח, זה נקרא לשמוע שריקות עדרים, למה ישבת בין המשפתיים לשמוע שריקות עדרים, ולא באת לעזור לנלחמים על המשך קיום הישיבות?

כמה סבל גרמו לראש מערכות ישראל הזה, צדיק יסוד עולם, איזה התמדה, איזה עיון, איזה ענווה, כל רעיו בגדו בו, גם הוא ידע את זה, כל רעיו בגדו בו, פעם שוחחתי עמו על אלה שבגדו בו, אמרתי לו, אכפת להם שהראש ישיבה כועס עליהם, והוא משיב לי: אני כועס מה פתאום? לא כועס על אף אחד, איך אפשר איזה ענוה זאת, לא יאומן, אמרתי לו שוב, הם חושבים שהראש ישיבה כועס, תגיד להם שאני לא כועס. ראו בחוש שכל המלחמה שלו היתה לשם שמים בכל שעות היממה.

האסיר הראשון שהיה, הוא לא גר בירושלים, הוא מקרית מלאכי, הוא למד אצל הרב פינטו בפתח תקוה, לקחו אותו לכלא שש, מי ביקר אותו משהו ביקר אותו? האם רב אחד מצא לנכון לבקר אותו? האחד היחיד שביקר אותו היה מרן ר' שמואל זצ"ל, נתנו לו להיכנס לתוך הכלא, האחד היחיד שביקר אותו מיד, אח"כ הפסיקו לתת רשות להיכנס, גם הבד"ץ בא לשם פעם אבל עמדו בחוץ זה היה כבר, קידוש ה' אני

הספד רבינו שליט"א ככלות השבעה על מן ראש הישיבה זיע"א שנאמר בשידור במעונו לכינוס הספד שע"י סמינר אהל רחל

וירד משה מן ההר אל העם

אין לנו אפשרות לעשות להם שום דבר.

ויש להם צעירים שהם גם עושים הפגנות סוערות. אנחנו רואים בחוש שההפגנות האלה אומר להם הרבה, שלא יוכלו לנצח, כמעט שניצחנו עם זה. הודעה זו יצאה אחרי השבעה. אתם שומעים, אחד שהלך נגד כולם, לא כולם, רובם, הראה בפירוש זו הדרך, הוא התעלה מאיתנו, אנחנו צריכים להמשיך את זה בכל עוז ובכל תוקף, לימדו אותנו כל השנים שהציבור חלש ואין סיכוי וכו' וכו', הנה המעצמה הגדולה הזאת שהיא הצבא בישראל מודים בכישלון שלהם, מי המנצחים פה? כמה עשרות בחורים שהלכו למסור נפש! מי ילד לי את אלה' שהלכו למסור נפש, מי נפח בהם את הרוח הזו? הוא אדם אחד בדרך ברורה עם כל האומץ!.

אמרו לי שכל ההפגנות על הכבישים שמה, מוסרים נפש ממש. וכשהם רואים שאין זה מועיל המאסרים הם כותבים בדו"ח שם כשהם באים אליו ואומרים לו במקום מוות נשלול ממך את הרישיון. טוב, ממש זה פשוט בדיחה. זה הם כותבים, המעצמה של הצבא שלהם, מי האמין?! איפה הדור החלש הזה, איפה זה. ממש מלחמת דוד וגלית.

אתן תספרנה לבנים לנכדים, לבנות ולנכדות, אתם תספרו בעתיד לכל הבנות, שבזמן שלמדתי בגיל שבע עשרה בסמינר של אהל רחל, היה מאבק גדול בין השטן לכוחות הקדושה והנה קרה הדבר המדהים שדוד ניצח את גלית בתאריך י"ז אדר תשע"ח, תזכרו את התאריך הזה זה תאריך היסטורי - י"ז אדר תשע"ח.

איך אפשר להאמין את זה?! שבעים בחורים שעברו השפלות והכל, היו מלאים רוח תעוזה ושמחה על כך שזכו לקדש שם שמים, מי גידל לי את אלה?! הנביא שואל 'מי ילד לי את אלה ואני גולה וסורה', מי זה שנפח רוח קדושה בכל הבחורים האלה? רק הוא לבד! איש יהודי שהיה גדול וענק, הוא הוא הפיח את הרוח הזאת בכל הדור, רוח של מסירות נפש שהנה זכינו עכשיו לניצחון בנושא הזה, בעז"ה נזכה הלאה - כל מי שהולך בעקבותיו.

ידוע כמה משרד החינוך מתנכל למוסדות החינוך, מקלקל את כולם מכניס רוח טומאה, ולכן הוקם בין היתר הבית הספר הזה אהל רחל, לשמר את הרוח של רחל אמנו, בקדושה ובטהרה, ולחנך הילדים.

השבעים בחורים האלה, אסירי השלטון, הם גיבורי ישראל. יש משפחה אחת באלעד, קוראים להם ארנטרוי, שנים מבניהם בחורים תאומים היו במאסר. הם למדו שם הרבה דפי גמרא, ובדפי הגמרא שלהם ושל אחרים הם ניצחו, עכשיו יתחילו באמצעים אחרים וזה לא יעזור בעז"ה.

אחד אמר לי שהוא שאל את הבחור ארנטרוי, איך עמדת בכאלה נסיונות? איך הצלחת ללמוד? אני אומר על עצמי: אני לא הייתי יכול לעמוד בדבר כזה, בצורה כזאת, לשבת על מיטה נמוכה שהמזרון שם אולי בעובי שני סנטימטר. שום דבר אין שם, הכל ריק, כולם נשברים שם. כמו שאמרת, ללמוד תורה בעיון כמה זה קשה, איך עמדת בזה? הוא אומר אמא שלי חנכה אותי לזה! היא חנכה אותי עד למאסר, היא חנכה אותי לזה, תראו כמה גדול כח האשה!.

כתוב בסוף הפזמון בר יוחאי, 'אשרי יולדתך', אני אומר לתאומים האלה, אשרי יולדתכם! אם יש פה בת שיושבת פה, ויש לה אח מהשבעים האסירים האלה, כמה היא צריכה להיות מאושרת שהיא זכתה לכזה אח, שהצליח לשבור את שלטון הרשע! אם יש פה אמא של אחד האסירים, היא צריכה

'וירד משה מן ההר אל העם' - פה מדובר באחד שהוא בחינת משה. אחד שהוא ממש מגדולי הדור, בקיא בש"ס בבלי ירושלמי, ואף חידש חידושים בלי סוף. יש אצלו בארונות בבית, כפי שאמרו לי, חידושי תורה על כל הש"ס בבלי ירושלמי. הוא היה ממש מגאוני הדור, וגם אני ראיתי בעיני שכל נושא שדיברו אתו - תמיד הוא ידע, כאילו הוא למד את זה הרגע.

התפילות שלו היו משהו מיוחד שלא רואים, עד כדי כך, איך שהוא נכסף להקב"ה, כל הראש שלו היה בעבודת שמים. 'וירד אל העם' - הוא ירד אל העם, כשהתחילה הגזירה של הגיוס, לכלות את עם ישראל, בתחילה בנים אח"כ בנות וכו' וכו', אז הוא הראה את הדרך איך להילחם בזה, בשעה שאחרים אמרו אין סיכוי וצריכים להתחנן אליהם, לכל הרשעים שרוצים לכלות את דת ישראל, לגמרי רוצים לכלות, צריך להתחנן אליהם. אך הוא אמר שלא יעזור תחנונים. אני שמעתי מהרב אלישיב כמה פעמים את הענין הזה, יש להם שאיפה כזאת ושום דבר לא יעזור. אני כבר דיברתי עם הרב אלישיב על זה לפני שנים הוא אמר לי שהוא לא יודע בדיוק מה לעשות במקרה כזה.

הדבר היחיד שיעזור הוא לקחת את הדרך, כפי שהוא לקח. הוא נתן את הדרך להילחם בשלטון, זאת אומרת - האמצעי של השלטון היה להכניס למאסר ארון או קצר, לא משנה, להכניס למאסר לשבור אותנו, הוא נתן את הדרך. כולם ייאלצו אותנו מסביב, שאין סיכוי, אם ישבו בבתי סוהר מה יצא מזה, אבל הוא ידע את הדרך, שהשיטה היחידה שיכולים לנצח אותם זה רק בצורה כזו, ובלי זה אין חינוך, אין יהדות, אין כלום, אם נותנים להם להשתלט הם יחסלו את הכל.

בהגדה של פסח כתוב, שפרעה גזר על הזכרים, ולבן גזר גם על בנות לכלותם, מי יותר גרוע? לבן יותר גרוע! שואל הבית הלוי: הרי המגמה של ההגדה להראות את הרשעות של פרעה, ופה יוצא שפרעה היה יותר צדיק מלבן, אז מה הענין בזה? אומר הבית הלוי, שפרעה אמר כך, אני אחסל את הבנים - 'כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו', ממילא ישארו הבנות כאן - 'את הבת תחיון', כן תשאירו אותה, אבל לא יהיה לה עם מי להתחתן, ובסוף יתחתנו עם מצרים, וכך אנו נשיג יהודים שיהיו מצריים, זה המטרה שלנו, שהילדים יהיו מצריים כבר, מעורבים בכל התרבות המצרית הקלוקלת. זאת אומרת שלבן היה יותר טוב מפרעה, הוא רצה לגמרי להרוג. יותר טוב למות מלהתחנך בחינוך של מצרים או בחינוך החילוני של היום, יותר טוב למות, כולם צריכים לדעת את זה. לכן פרעה יותר גרוע.

זה מה שרוצים היום - לקלקל את כולם, ומי שנלחם בזה זה רק הוא, והנה למרות כל היאוש וכל הרפיון, שאחרים אמרו שום דבר לא יעזור וצריך להתחנן וצריך ככה, המציאות הוכיחה שהוא צדק. הנה אתמול היה ממש מלחמת דוד וגלית, יצאה הודעה מטעם דובר צה"ל, כליאת סרבני גיוס חרדים לא יעילה. זאת אומרת, גלית מודה שהוא הפסיד את המערכה, דוד ניצח את גלית, דוד הזה ניצח את מחרף מערכות ישראל. ר' שמואל - כמה אנשים ניבאו לו כישלונות, הוא ניצח את הגלית הזה שחרף מערכות ישראל, כליאת סרבני גיוס לא יעילה, איך אנחנו מסבירים את זה?! ועוד במקום זאת כתוב שם להיפך, 'מאסרי החרדים המסרבים להתייצב בלשכות הגיוס, אינם מעודדים את הגיוס אלא להיפך מעודדים סרבנות בקרב צעירים השייכים לפלג הקיצוני המתנגד לגיוס', הם כותבים אח"כ, 'צעירים בפלג הירושלמי, רואים באלה שנאסרו בשל הסירוב מודל לחיקוי', כל מי שאנחנו מביאים פה הוא נהיה מודל לחיקוי, וכולם רוצים להיות כמותו, אז מה הרווחנו מכל המאסרים האלה שהרבה חרדים סרבנים, שלא מתייצבים. התוצאה -

לרגל ימי השובבי"ם

שיחת חיזוק מרבינו שליט"א - יום ב' פרשת בא טבת תש"פ

בהיכל כולל "זכרון משה שמואל" ירושלים

"כי ידעת כי הזידו עליהם"

נטלה מהם ונתנה לישראל. ונשאלת השאלה למה הקב"ה עשה את זה בצורה כזו, שבתחילה נתנה לגויים ורק לאחר מכן ישראל יצטרכו לריב עמהם ולטעון טענות. הרי היה אפשר מראש לייעד את ארץ ישראל לבני אברהם יצחק ויעקב, ושארץ ישראל תהיה שממה כמו שהייתה בזמן הגלות, וכשיבוא הזמן יתן את זה לישראל בישרות, וכך לא יצטרכו קושיות ותירוצים.

אלא הסיבה שהקב"ה עשה כך, כדי ללמד לעם ישראל, שאין זו ארץ ככל הארצות, והם אינם אומה ככל האומות, שיש להם ארץ מולדת מדינה ושפה. כי אם כך שזה דבר "לאומי", אז באמת הם יושבים פה כליסטים. ואדרבה כל מה שיש להם את א"י, זה בגלל שהקב"ה נתנה לעם ישראל כארץ הקדושה לעם סגולה, ובלי אמונה אין להם חלק בא"י. וכל הטעם לנתינת א"י לעם ישראל, הוא רק "למען ישמרו חוקיו ובריתיו יצורו", ואם עובדים עבודה זרה אז ממילא אין להם זכות כלל, על ארץ ישראל, והם באמת "לסטים".

כתוב בתורה הקדושה ב"פרשת ניצבים": "כי-אתם ידעתם את אשר-ישבנו בארץ מצרים ואת אשר-עברנו בקרב הגוים אשר עברתם. ותראו את-שקוציהם ואת גלליהם עץ ואבן כסף וזהב אשר עמיהם.

אומר רש"י: "ותראו את שקוציהם - על שם שהם מאוסים כשקצים. גלוליהם - שמוסרחים ומאוסין כגלל". זאת אומרת שהם רואים ומכירים שזה מאוס. ובכל זאת יתכן שזה השפיע עליהם, עד כדי כך - "פן יש בכם איש או אשה או משפחה או שבט, אשר לבבו פנה היום מעם ד' אלוקיכם, ללכת לעבד את-אלהי הגוים ההם, פן יש בכם שרש פרה ראש ולענה". והלא הכל מאוס ומשוקץ, ובכל זאת חוששים מ"שורש פורה ראש ולענה".

בי"ג עיקרי האמונה, יש את העיקר החמישי, ש"לו לבדו ראוי להתפלל". ברמב"ם בפירוש המשניות (סנהדרין פ"י) כתוב קצת יותר בהרחבה, הלשון של הרמב"ם - שאסור "להחשיב שום כוח אחר בעולם", אלא לו לבד ראוי להתפלל וכו'. וייתכן שהכוונה לכוחות רוחניים, אך אפשר להסביר את זה כפשוטו, לא להעריך שום דבר בעולם חוץ ממנו יתברך, וזה מהעיקרים!

הבית הלוי אומר שפרעה לא חיפש עבדים סתם, אלא הוא רצה לשנות אותם, שיהיו עובדי עבודה זרה. שהרי כתוב בהגדה: "צא ולמד מה ביקש לבן הארמי, שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ולבן ביקש לעקור את הכול". ומקשה הבית הלוי, הלא מטרת סיפור יציאת מצרים היא, להראות את רשעותו של פרעה בקושי השעבוד, ואת הנס הגדול ביציאת מצרים. ואילו המסר העולה מקטע זה, שפרעה היה "צדיק" לעומת לבן? ומיישב, שהמטרה של פרעה לא הייתה לכילוי פיזי של העם היהודי, רק לכילוי תרבותי. בהתאם לכך היה מעוניין בחומר של היהודים האיכותי, בכך שבעם ישראל תישארנה רק הבנות, והן תאלצנה להינשא למצרים, ובכך יישאר העם היהודי על כנו כביכול, שהרי ההלכה היא ש"עכו"ם ועבד הבא על בת ישראל הוולד כשר", ובד בבד, תבוא תרבות ישראל אל קיצה. ולכן לא ביקש כמו לבן "לעקור את הכל" ולהרוג אנשים נשים וטף, הוא גם לא ביקש עבדים שיעבדו אותם, אלא בשנאת הקב"ה ועם סגולתו, רצה להשאיר אותם בחיים ולעקור אותם משורש הקדושה. זהו הנס הגדול שביציאת מצרים, וכמה צריך להילחם במגמות שכאלו.

והיום חוזרים על זה אותו דבר, בגיוס בני הישיבות. עכשיו יש שקט כי זה תקופה שיש בחירות חוזרות ונשנות וכו', אך מה יהיה אחרי הבחירות ה"י, הלא הרשעים כים נגרש השקט לא יוכלו. ומי נשאר?

על הפסוק "ויעבידו מצרים את בני ישראל בפרך", אומרים חז"ל (סוטה י"א ב): "בפרך - בפה רך", שהכל היה בדברי ריצוי ופיתויים, בנועם ובהבטחות. שפרעה הלך לעבוד בעצמו ולבנות, וכולם באו אחריו לעזור לו, והראו בזה את החריצות שלהם. אמרו לפרעה הנה אני עשיתי היום חמישים לבנים (בלוקים של בנין), הוא שיבח אותם על חריצותם ועודדם להוסיף עוד ועוד. ורק אחר כך היה "בפרך - בפריכה", שהוא פורר ושבר אותם לרסיסים, כי הוא ניצל את זה להעביד אותם לפי המכסה של כל אחד ואחד, כמה שעשה כשהוא רצה להראות שהוא חרוץ. וזה נקרא "בפה רך".

וכי כלל ישראל מתפתים היו להצגה כזו?! וכי כולם רצים אחריו בלי לחשוש? אבל נראה פשוט שהעניין בזה, שהוא תחילת החטא, שהמצרים אכן הצליחו להחזיר להם את חשיבות "פיתוח המדינה" ואהבתה, ושעליהם להראות את נאמנותם הפטריוטיות שלהם למצרים ולתרבותה.

כתוב: "וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא", ורק אחרי זה "ויקם מלך חדש", והתחיל כל השעבוד והגלות. וכבר אמרנו את דברי הבית הלוי, שהחטא והסיבה לכל השעבוד הנורא היה "ותמלא הארץ אותם". שהם התפזרו בכל מצרים והתערבו עמהם, וזהו המשך ותוצאה מכך ש"וימת יוסף וכל הדור ההוא". שיוסף הצדיק במתכוון תחם את מקומם לבד ב"ארץ גושן", שם הקים יעקב אבינו את "בית תלמודו", ושם שמרו על ייחודם בהתבדלות מוחלטת מכל תועבות מצרים. וכל עוד שבטי י-ה היו בחייהם הם שמרו על הייחודיות של כלל ישראל, ורק אח"כ התפזרו בכל הארץ בכל המקומות והם למדו מהתרבות שלהם, וכך התחיל הקלקול. ובזה מובן, שכאשר פרעה פנה אליהם ב"פה רך", הם רצו להראות שגם הם חלק מתרבות הארץ, והראו לו את חריצותם ונאמנותם לפיתוח המדינה, וכאן היה טמון השורש לקושי השעבוד.

האור החיים הק' אומר, בדומה לזה בסגנון אחר קצת. הוא אומר, שהיו בכל הזמנים פיתויים גדולים מאד, עוד קודם שנפטרו השבטים, רק כשהם היו חיים הם ידעו להישמר, ולא להתקרב לפרעה ולא להראות שום קירבה אליו ועל ידי זה ניצלו. אבל אחרי שהשבטים הסתלקו, וכבר לא היה מי שישמור, אז נפלו המחיצות, ואז נפלו ברשת הפיתויים ומענה רך, ומשום כך, התחיל השעבוד.

אותו דבר גם היום, הם רוצים שמד גמור, ולא יעזור לא הסכם כזה או אחר, ואדרבה כל הסכם "בפה רך" הוא רק הפתח לכפייה בהמשך רח"ל. ישנם שחושבים שאם עסקן כזה או אחר, מחזיק בראשות "ועדת הכספים", ועושה להם טובה כזו או אחרת, אז יגמלו לנו ביום פקודה. גישה כזו הינה היפך מהוראת התורה הק', ואדרבה רואים בחוש שאלו שמתחברים עמהם, אלו שחשבו אותם לאוהבים שלהם, נהפכו להיות בגדר "היו צריה לראש", כשהם הראשונים לחטוף את המכות, כדכתיב "אוהבי ורעי מנגד יעמודו". והדרך היחידה היא רק מה שהורו לנו רבותינו מ"הדור ההוא", להתרחק מהם ולהתבדל מהם ומתרבותם בכל ריחוק אפשרי, ולעמוד איתנים מול כל הפשרות והפיתויים.

כבר הזכרתי כמה פעמים את הרש"י הראשון של החומש, ששואל מדוע התורה מתחילה בבראשית ולא מ"החודש הזה לכם". התירוץ שמביא רש"י, שכאשר יבואו גויים ויגידו שאין ליהודים חלק בארץ ישראל, הרי ה"שבעה עממין" היו לפניהם, וממילא ישראל הם ליסטים. לכך התחיל את התורה ב"בראשית ברא אלוקים", לומר שכל הבריאה שייכת לקב"ה, ובתחילה רצה ונתן את זה לגויים, אך ברצותו

שמעתי פעם דרשה של ר' שלמה לורנץ ז"ל, הוא אמר שהבריסקער רב אמר לו כך: אתה יודע כמה אני מתרחק ושונא וכו' מהחילונים והפשרנים, אבל גם אני לא יודע את העומק שלהם את עומק הרשעות שלהם, הרשעות שלהם הרבה יותר גדולה ממה שאני רואה בעיניי. עכ"ד. כבר הבריסקער רב, ראה למרחוק מה שכולם לא ראו, והוא הבין טוב מאד מה יצא ממה שהמדינה תקום ולמה הם יחתרו. כבר מיד הם השמידו והעבירו על הדת את מרבית גולת תימן ומרוקו, הם עשו כל מה שהם יכלו להשמידם ברוחניות, והוא ראה את זה כבר מראש. כשהייתה החלטה ב"כנסיה הגדולה" השלישית בחו"ל, שהיה בכך משמעות שמשלימים עם כך שהציונים יצליחו להקים מדינה, הוא התמרמר על זה מאד, על ההסכמה הזו. לורנץ מספר שאמר כך: "אני לא משיג עד הסוף את העומק של הרשעות שלהם", אני מרגיש שיש פה עוד משהו, עוד יותר ועוד יותר, וזה מה שאני רואה.

כמה צריך לחנך את הילדים בפרשיות האלה, הרי הם יהיו מוכנים אפילו לעשות בצבא ישיבות עם לימוד המוסר, והעיקר שנתערב עמהם וניטול חלק בתרבותם ובלאומיותם. וזה חוזר על עצמו, ממש כמו בפרשיות האלו. וכביאור ה"בית הלוי", שרואים שפרעה נשבר קצת והוא הסכים שילכו לעבוד את ד', אך שיהיה הכל דווקא בתוך מצרים. ואילו משה רבינו מתעקש דווקא במדבר, מדוע? משום שבמצרים יש את ההשפעה, ולכן פרעה הסכים, כי ידע שלא יצליחו כך לעבוד את ד' כראוי. ולכן הסכים במצרים דווקא, ולא בגלל שפחד שיברחו, כיוון שיכול היה לדרוש להשאיר את נשיהם ובניהם במצרים ויהיו מוכרחים לחזור. אך הוא התעקש בגלל סיבה אחת, כי הוא ידע שהשפעת הסביבה של מצרים תפריע לעבודתם את ד'.

כמה צריך להתרחק מכל הדברים הללו, רואים לפעמים שמבקר את סבא שלו בביה"ח, הוא כבר קרוב להיות בעולם האמת, ועדיין הוא אומר לו מדוע אתה יושב בכולל וכו', וכי מה איכפת לו הרי הוא כבר בקושי חי, והוא כבר רואה שהכול "הבל הבלים". אבל הפשט הוא, כי בעיניו מי שמזלזל בתרבות, בלאומיות, בערכי העבודה והמדינה, הוא ח"ו כמו כופר בעבודה זרה שלו, ואת זה הוא לא יכול לסבול, גם כשהוא במצב הכי קשה שלו, רח"ל.

צריך לחזק בבית, במשפחה, לדבר את הדיבורים האלו, גם כשזה נראה שהילדים לא מבינים. כמובן לשולחם רק לחיידרים על טהרת הקודש, שרואים שם סייעתא דשמיא עצומה בחינוך הילדים. אבל גם בבית צריך ללמוד את הפרשיות טוב, ולמצוא את הנקודה הנוגעת לזמנינו, ולאומרה ב"סעודות שבת". שהרי התורה לא באה כספר היסטוריה של כלל ישראל, אלא לחזק אותנו וללמדנו חוקי חיים, שהנסיונות הללו חוזרים בכל דור ודור באופנים שונים, להתחזק לדבוק בתורה וביראת שמים. והקב"ה יעזור לנו שנוכל לחנך את הילדים כמו שצריך, והקב"ה יעזור שאחינו הטועים גם כן יושפעו מזה, ויהיה נחת להקב"ה מאיתנו בעזרה"ת ונזכה לישועות תמיד.

מתי מעט מ"שבט לוי", המבינים האמיתיים, המוסרים נפשם לא להיכנע לא לפיתויים ולא לאיומים. ב"ה עוד ישראל רד עם אלוהיו, והמוני בני תורה משתתפים בהפגנות, באופן כללי העיתונות החרדית - חוץ מאחד שמחים להשתיק את המערכה הגדולה. ומה יהיה עם החוק? אמנם שם כתוב 60 אחוז אם אכן יהיה מכסות, אך הלא לא עומדים ביעדי המיכסות, כמו שגילו שהכול שקר, ואפילו כשיש מכסות אז אחרי 3 שנים גם כן כולם צריכים להתגייס חלילה, ומה יאמרו אז כל החרדים והרי הסכמתם לזה, רח"ל.

כמה יראת שמים צריך לשאוב ולקבל מהפרשיות האלו. לדעת ש"אין עוד מלבדו" זה כפשוטו, שאין עוד שום דבר ערך בעולם מלבד תורה ועבודת ד', לא להיגרר אחרי מזימותיהם ולהיבדל מכל קשר עמהם. הרי רואים שגם בחינוך, משרד החינוך מתערב בלי סוף, ויום יום מעמיקים את אחיזתם ומשרישים את תומאת תרבותם יותר ויותר. והכל שקט, אף אחד לא נרעש מזה.

אומרים את זה כל יום ב"וכרות עמו הברית" - "כי ידעת כי הזידו עליהם" - הקב"ה ידע שהם רשעים. משמע שהוא לא מובן מאליו. ולכאורה מה הרבותא הגדולה שהקב"ה ידע, הרי כל אחד בן שש או חמש יודע להגיד, שפרעה היה רשע וכן המצריים, מה הוא הסוד הגדול שרק הקב"ה יודע? אלא שלא היה ניכר כלל המזימות שלהם, כי הכל היה בכיסוי. אך עדיין צריך ביאור, שהתייחס בזמן שהיה ב"פה רך", אבל אחר כך הרי הם העבידו אותם "בפרך" ונתנו להם מכות, איך אפשר להגיד שזה היה מכוסה ומוסתר?

אלא הביאור בזה, שאמנם השעבוד הגופני היה גלוי, אבל השעבוד הרוחני היה מוסתר. שפרעה הכניס להם אידיאל לפתח את המדינה, אתם נמצאים במצריים ואתם שייכים למדינה, ואתם צריכים לעשות ממצריים מעצמה עולמית. לבנות ערים ובנינים אדירים, הרי יש פירמידות שקיימות עד היום, בנינים וגשרים, שווקים ומרחצאות, שכל העולם יקנאו בנו. הוא הכניס בהם גאווה לאומית, מצרית, והם נגררו. וכבר ראינו בחובות הלבבות, שיש עבודה זרה שאדם רוצה לפתח את העולם ואת הארץ שלו, כי העולם הוא אלוהים חולין שלו, - "עושים את ביטנם אלוהים". וזה מה שהיה שם, ומי שיכול היה לדעת שהכול שקר, ואין זה מגיע מהרצון לפתח את המדינה, רק לעקור את קדושת ישראל, הוא רק הקב"ה, שידע "כי הזידו עליהם", שמה שהם רצו הוא שמד, להשמיד את כלל ישראל ולעקרו משרשו, והראה שהרי גם הע"ז היה בהכרח, ולא מרצון.

גדולי ישראל האמיתיים, החזון איש, הרב מבריסק ואחריהם רבנו הגדול הרב שך והסטייפלער, הם ידעו מה מטרת הקמת המדינה, שהכול זה לשמד ממש. וכל עוד הם בחיי חיותם, שמרו עלינו כמו שבטי י-ה שלא נתערב עם תרבות המדינה, ועכשיו "ותמלא הארץ אותם", וכאן התחיל תוקף השעבוד, קודם בפה רך ואחר כך בפרך ובכפייה, רח"ל.

מעמד קביעת מזוזה במשרדי סיעת בני תורה בראשות מרן הגאב"ד שליט"א

בגזירות הגיוס לבנים ולבנות ובגזירות החינוך המתחדשות ומתברות רח"ל.

במענה לשאלת נציגי הציבור ועוזריהם, אמר רבינו מרן הגאב"ד שליט"א, שצריך לדעת שכל המטרה היא לא עבור כסאות ותפקידים וכדו' אלא כל מטרת נציגנו בעיריה כפי ששמענו בהזדמנויות שונות מרבינו הגדול הגרא"מ שך זיע"א שע"י שליחת הנציגים מתרבה כבוד שמים כשרואים אלפים נאמנים לה' ולתורתנו, ותפקידם של נציגי הציבור הוא לפעול לרווחת ופיתוח ציבור בני התורה בעיר, ולעשות ככל שלאל ידם בסייעתא דשמיא, שלא יפלו לרעה את ציבור בני התורה, לא כיחידים ולא כציבור וקהילה, ולעמוד לפחות על שוויון זכויותיהם ככל שאר התושבים והקהילות שבעיר, בכל התחומים השונים. רבינו הוסיף שכל כלל ישראל מברך ומתפלל על נציגי הציבור "וכל מי שעוסק בצורכי ציבור האמונה", ולכן מי שפועל כראוי זוכה לברכותיהם הקבועות של כלל ישראל, וישלח ברכה והצלחה בכל מעשי ידיהם.

מעמד מרגש של "קביעת מזוזות", התקיים השבוע ביום ראשון פרשת תרומה כ"ח בשבט, במשרדי סיעת "בני תורה" בבנייני עיריית "מודיעין עילית". המעמד התקיים בהשתתפות רבנו מרן הגאב"ד שליט"א, הודגש השמחה הגדולה על ביסוס פעילות סיעת "בני תורה" במודיעין עילית, מיסודו של רבנו הגדול רשכבה"ג מרן הגר"ש אויערבאך זצוק"ל, ע"י חברי העיריה הנבחרים שליט"א.

מרן הגאב"ד שליט"א, שהגיע למקום לאחר מסירת ה"וועד החודשי" שהתקיים באותו ערב בהיכל בית המדרש "משכן אהרן - יוצאי פוניבז", בהשתתפות מאות אברכים ובני תורה, קבע את המזוזות במקום ולאחר "שתיית לחיים" נשא דברי ברכה וחיוזוק קצרים.

במהלך דבריו בירך מרן שליט"א, כי הבית הזה, יהיה בית שסייע לכל יחיד ויחיד ולכלל כולו, כאיש אחד בלב אחד. ועל ידי הנציגים העושים והמעשים יתרבה כבוד שמים, וחיוזוק לתורה ולאמונה ולעמידה על משמר הדת, בעיקר

הועד השבועי במעונו של רבינו שליט"א פר' שמות תש"פ

גר הייתי בארץ נכרייה

זרה שלהם "פיתוח הארץ" וערכי החומר, חוץ מהכבשים וכו'. והעבודה הזו של מצריים, של האדרת והאלהת החומר וכל תאוותיו והפיתוח של המדינה זה קיים גם היום. כל הרצון של הלאומיות, של ההתפתחות הגשמיות של הארץ, הפרטית והלאומית הציבורית, זה הכול שרידים של "תועבות מצריים", אפילו שלהשתחוות לכבש כבר אין היום זכר.

החובות הלבבות כותב באריכות על אלו ש"עשו בטניהם אלוהיהם" וכו'. זה לא סתם תאוה שהיה להם, אלא הם בזו לכל מי שלא הבין את הערך הזה, הם במודע דחקו את השאיפות הרוחניות הטהורות. שזה מה שקיים גם היום לצערינו, פה בארץ הקדושה. ועל זה הזהירה התורה "ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה".

נקרא קצת ב"חובות הלבבות", שער הפרישות פרק ב', כשהוא מדבר עליהם, על אלו הרודפים אחר החומר, אלו ש"עשו בטנם אלוהיהם".

"בלבם גלגוליו וכל אשר התערבו רחוקו, וכל אשר רחוק מאור האמת אשר נפרד ממנו בחברת היצר אשר ידעו, התאבכה האפלה עליהם וגדל העולם בלבם, ויף חזקו ושיכלולו בעיניהם ויושיבו אותו בהחרב שכלם - במקום לעבוד את הקב"ה הם עבדו את שכלם, וכל אשר נוסף העולם יישוב, נוסף שכלם חורבן - אחד גרר את השני, ככל שהם התפתחו בגשרים שווקים ומרחצאות וכו' וכו' כך נוסף בשיכלם חורבן, עד אשר חשבו דרכו הרעה כי היא הטובה - הם חשבו שהדרך הזאת של עבודת שכלם היא הדרך הטובה כי אחרת הם היו עובדים את הקב"ה ותועותו כי היא הישרה - את כל התעיות שלהם והטעיות שלהם הם העמידו כאילו זו היא הדרך הישרה - ושמעו לחוק ולמוסר ויורישו אותו האבות את בניהם - כך הם חניכו את בניהם שזה המסילת ישרים שלהם, זה החובת האדם בעולמו - וגידלו עליו צאצאיהם, וציוו בו המונם והתקנאו עליו שריהם, עד אשר נתבסס היצר בהם (ס"א ביניהם) ונתמלא ביתם הבל וכו' ועשה כל אחד מהם כאשר ראה שעשה רעהו - כל אחד למד מהשני, והאוחז ממנו - זה מבחינה ציבורית, ומבחינה פרטית ההצלחה בחיים זה נקרא להצלחת, די ספקו נקרא עצל, והמתאחר מהרבות בו מקצר (פי' מפגר) - אם רואים אחד שלומד בכלל וטוב לו ואינו מחפש לא קריירה ולא טיולים לחו"ל בעיניהם הוא מפגר, והמסתפק במספיק ממנו חלש, והעובר אותו משתדל ומשתבחים בו ומתנשאים ובעבורו מתחברים וכועסים ורוצים - זה ההספד שיגידו עליו בנה פה עשה פה וכו', זה הדבר שהם נותנים עליו הערכה, "הוא תורתו ודתו", אם הוא קיבל מההורים שלו שיש אלוקים דוחים אותו הצידה, כל האיחודים של מפלגות וכו' הוא למטרת עבודת העולם ואת עצמם, ובעבור הגבול בו עושים בטניהם אלוהיהם, ותורתם מלבושיהם, ומוסרם חיזוק משכניהם ותועים במצולות הסיכלות - המים שהם טובעים בהם מי הסיכלות, שבים במרוצות העצלה, עמוסים במעמסות התאוות - ואחרי כל זה הם מרגישים שהם צדיקים הכי גדולים, כאילו מה שהם עושים היא הצידקות הכי גדולה, עד כדי כך הסתכלותם התעקמה - ומבקשים גמול העובדים במעשה העוברים - על סמך מה שהרי ומדרגות הצדיקים במנהגי הרשעים, כמו שאמרו חז"ל - תשמעו איזה ביטוי - עושים מעשה זמרי ומבקשים שכר כפינחס - איזה ניגודים".

לא מדובר כאן על אנשים תמהוניים, וזה נוגע ממש אלינו. כמה צריך להיזהר לא רק בעולם של אז, אלא גם בזמנינו, שלא לעבוד את ה"אלוקים אחרים" שיש היום, של המדינה הפיתוח ההשכלה הגבורה הצבאית וכו', שכל אלו מקלקלים, ומה שיותר מזה, אז פחות אמונה - "וכל שנוסף בהם ישוב, נוסף שכלם חורבן".

בכל הוויכוחים של משה רבינו אצל פרעה, באיזשהו שלב אמר

כפרשת השבוע כתוב שלמשה רבינו נולדו שני בנים, הראשון גרשום והשני אליעזר. אליעזר - אלוקי אבי בעזרי ויצילני מחרב פרעה, גרשום - גר הייתי בארץ נכריה.

שואל החפץ חיים, שהיה צריך להיות הפוך, את הבן הראשון היה צריך לקרוא 'אליעזר' שאלוקי אבי בעזרי ורק את השני 'גרשום', שהרי עוד קודם שהגיע למדין ניצל מפרעה, ורק אחר כך כשהגיע במדין שייך לומר "גר הייתי".

ומתריץ החפץ חיים, שמשה רבינו לא רצה להיות מושפע מהאווירה והתרבות בארץ מדין, לכך הוא שם לעצמו מיד תמרור כזה ש"גר הייתי בארץ נכריה". ולמדנו מכך דבר גדול, שאף כשגרים בארץ קבועה ובפרט בארץ שהאווירה והתרבות שבה אינם תואמים את רצון הקב"ה, אז צריך לומר "גר הייתי בארץ נכריה", להתנהג כגר ולא כתושב, כדי שלא לקבל השפעות איזו שיהיו.

בתחילת הפרשה כתוב: "וימת יוסף וכל הדור ההוא וגו' ותמלא הארץ אותם", ואז "ויקם מלך חדש על מצרים", והתחיל השעבוד וכל מיני גזירות. ולכאורה מדוע היה צריך את כל ההקדמה של ה"וימת יוסף" וכו'. אומר הבית הלוי, שהכול היה בגלל שאחרי שמת יוסף ונהייה "ותמלא הארץ אותם", אז התחילו הצרות. והכוונה שיוסף שם אותם לכתחילה רק ב'ארץ גושן' שלא יתערבו עם אף אחד, אך אחרי פטירת יוסף ושאר השבטים התפזרו - "ותמלא הארץ אותם", והתחילו ההשפעות של טומאת מצרים, ומאז התחיל השעבוד. אבל כל זמן שיוסף והאחים היו בחיי חיותם, זה לא היה קורה.

לכך הפסוק מקדים ואומר שסיבת והתחלת כל השעבוד, היה ע"י ש"וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא", שכבר לא היה את רועי ישראל ששמרו על צורת וצביון הכלל כולו. ובעקבות כך עברו גבולות למקומות האחרים והושפעו, עד ש"ותמלא הארץ אותם", וכך החלה "גלות מצרים" עד שהגיעו למ"ט שערי טומאה, ורק ברגע האחרון הקב"ה גאל אותם.

זה נקרא "יוסף" שנשאר אפילו במצריים, בודד ומבוזה עם כל יהדותו, עם דמות דיוקנו של אביו' תמיד לנגד עיניו, לא לקבל שום השפעות. ואת זה השריש הוא והשבטים בכל צאצאיהם. אבל כשהם הסתלקו ובני ישראל התפזרו והתערבו במצריים, אפילו שגם אחר כך בתוקף הגלות והשעבוד "לא שינו שמותם לשונם ולבושם", אבל כבר הייתה השפעה כלשהי. ולכן אחרי כן מיד "ויקם מלך חדש" והתחיל השעבוד. ואמנם השיעבוד נגזר ונאמר כבר בברית בין הבתרים, אך הצורה שזה קרה בפועל, היה ע"י ההתערבות בגויים ובתרבותם, שעל ידי כך הגיע השיעבוד.

ולכן כאשר יצאו ממצריים, כשהתחילה הגאולה להתנוצץ, הדבר הראשון שנדרש מהם היה להתנתק מטומאת מצריים ועבודת אלילים. ולכך אמר הקב"ה למשה רבינו להגיד לבני ישראל לעשות "קרבת פסח" ולקשור למיטה כבר ארבעה ימים קודם - מ"שבת הגדול", ולשחוט אותו לעיני המצריים וכו'. זה היה הביטול של היצר הרע והניתוק מטומאת מצריים, שבזכות זה יצאו ממצריים - "ואומר לך בדמייך חיי" - דם מילה ודם הפסח, ע"י שביטלו כל זיקה לדברים האלה וכל התרבות של המצריים.

מצריים זה לא היה רק עבודה זרה של ה"כבש", היא הייתה מליאה כישוף וטומאה של כל "תועבת מצריים". היסוד שלהם היה לאהליל את התאוות, להעריץ את כוח העולם הזה. הם אילצו את היהודים לבנות "את פיתום ואת רעמסס", במטרה להקים ערים אדירי מימדים, זה גופא היה השעבוד להכניע את רוח ישראל תחת החומר והלבנים. ועד היום הזה קיימים במצריים מיבנים אדירים, שלא מיבנים היום איך הם בנו אותם בתנאים של אז. הם שעבדו את בני ישראל למטרה שלהם, לפתח את הארץ, וזה עצמו היה העבודה

אנחנו צריכים לחשוב על כל הדברים שיכולים להיות, כי האווירה הזו של אהבת המדינה והפיתוח, ושגם אצלינו יש מי ששמחים מכל ניצחון, ועל כל פיתוח, וכו', ולא רוצים להתנתק מזה. ומי שמדבר שהמדינה פסולה, אסור לשמוע את זה, מטיחים בפניו "אתה סאטמאר". מה זה סאטמאר? כל הגדולים שאנחנו מכירים, החל מהחזו"א הרב מבריסק, המשגיח הרב שך והסטייפלר, הרב אלישיב ורבינו שמואל זצוקללה"ה, כולם ידעו את האמת שהכול שלילי, לא היה כל הבדל בהשקפה ביניהם לבין סאטמאר. הנידון היחידי הוא בצורת דרכי המלחמה, לא היה ברירה עשו מה שיכלו, אבל אין שום הבדל בהשקפה.

ועכשיו לדאבוננו נכנסה רוח חדשה, רוצים לקרר אותנו, כמה רבינו שמואל דיבר על קרירות, איך מקררים? המכונה שמקררת זה הכפירה הגמורה כמו מצריים, היא כמו כמו גלים, גלים לא עושים קיפאון אבל מקררים, הוא נשאר שומר מצוות, בדקדוק, אבל קר. צריך לנצל את השבועות האלו, קוראים לזה "שובבי"ם" קדושה וכו', לחזק את האמונה בדברים האלה, להתחזק ולחזק את המשפחה. למצוא בכל הפרשיות מה לדבר בס'עודות שבת" חיזוק מתוך הפרשה, בדבר הזה של ה"הובדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת". והקב"ה יעזור שנצליח להתחזק לפחות המיעוט שכן רוצה להתבדל מטומאת מצריים, לזכור ולהזכיר שאנחנו בבחינת "גר בארץ נכרייה", ובעזה"ש נשפיע על האחרים ויחזרו בתשובה שלימה בעזרתו יתברך.

קו שיעורי רבינו מרן הגאב"ד שליט"א

מוצש"ק, ימי שלישי, ימי רביעי וימי חמישי

03-74-70-557

השיעורים מועברים בשידור חי בשלוחה 7

להם פרעה: "לכו עיבדו את אלוקיכם בארץ" - למה אתם צריכים ללכת למדבר תעבדו אותו פה בארץ. ומשה לא הסכים רק במדבר. שואל הבית הלוי, אם פרעה כבר הסכים בארץ, מה איכפת לו שילכו למדבר, ואם פחד שיברחו יכול היה להשאיר שם את הנשים והילדים והיה מוכרחים לחזור, ממה הוא פחד? הרי הוא הסכים לעיקרון שיעבדו את ד'? אומר הבית הלוי, אם זה יהיה במצריים כל האווירה של הטומאה במצריים, זו הרי הארץ הכי מפותחת ומושחתת בריחוק מהקב"ה, לא יתכן שבני ישראל יקריבו קורבנות לד' כראוי. באופן רשמי פרעה לא רצה לשלח אותם, שהרי לא רצה לוותר על עבדים כמו שהיה פעם הכושים באמריקה, אך לא זו הייתה האמת, אלא הוא רצה להחריב את האמונה. ואם ילכו למדבר הם יצליחו להכניס בעצמם אמונה, אך פה במצרים, אומר הבית הלוי, אין להם אפשרות בהשפעה הזו לקבל אמונה.

אני מזכיר את זה בנוגע אלינו, אנו נמצאים בתקופה של בחירות חוזרות ונשנות וב"ה בינתיים אין כלום. אבל צריך הרבה רחמים, כי אחרי שיקימו את הממשלה, דבר ראשון שהם יעשו זה להחריב את היהדות, ויציעו כל מיני הצעות הרי כל מה שהנציגים החרדים הציעו, זה ה"מכסות", וממילא אינם יכולים להתנגד שהרי הם כבר הסכימו, והם גם הסכימו שאם יקבעו מכסות והמכסות לא יתמלאו יגייסו את כולם. ואחרי שהם הסכימו איזה פתחון פה יש להם להתנגד, אחרי שגילו שיש זיופים בנתונים. אלא מה יגידו שאסור ללכת לצבא, זה ודאי שאסור להגיד, זה אומר שרבינו שמואל אויערבאך צוק"ל צדק, זה ודאי שאסור להגיד, מה יגידו החילונים ע"ז... אז מה כן, איך נלך לצבא בכל אופן? יעשו צבא חרדי, ילמדו רוב היום שעה ביום יעשו.. מי יודע מה הם יעשו ד' ירחם. צריך לחשוב מה הם יכולים לעשות, הם אפילו יסכימו שילמדו 'מוסר' והכול, אבל זה יהיה בצבא, זה יהיה במצריים, את זה כבר פרעה הסכים. צריך הרבה רחמי שמיים.

"וירד משה מן ההר אל העם" המשך מעמ' 7

לו מרץ של נער! הקב"ה אוהב את זה, הוא לא אוהב אדם ששוקע כבר באדישות, רק אדם עם המרץ כמו שכתוב 'נער ישראל ואהבהו', הוא אוהב את עם ישראל כי הם בחינת נערים. הגאון הזה ר' שמואל, היה בבחינת נער, כל מי שהכיר אותו, הוא נפטר בן 86, אבל הוא היה בחינת נער עד לגיל 86, כולו מלא מרץ, לא ראו עליו שהוא אולי מבוגר. הוא היה כמו נער צעיר תוסס, בהכל בתורה ויראת שמים. איך הוא עמד בכל הנסיונות האלה? כנראה שגם לו היתה אמה מיוחדת! הכל צריך לחפש באמהות. הנה כתוב 'אשרי יולדתך', זאת אומרת שאמא שלו גרמה את התופעה הזו שנקראת רבי שמעון בר יוחאי, וזה לא השתנה מאז ועד היום, העובדה שהאמהות יוצקות את החינוך, את מה שצריך, את הקדושה, את הטהרה, את שמחת התורה ושמחת עבודת ד', הם אלה. אתן זכותן, ללמוד במקום כזה שמחנך ללא כחל ושרק, לפי היהדות ההיסטורית שעמדה בניסיונות כל הזמן, וכמו שאמרנו הגענו עכשיו לניצחון שדוד ניצח את גלית, הכל בזכות האמהות, אשרי האמא שהבן שלה היה בין אלה שגרמו את הניצחון הזה של האסירים, שהצבא התיימש מהם, נלך בדרכיהם.

האבידה היא אבידה קשה, אבל הרוח שהוא הפיח בעם ישראל נתנה פירות 'מי ילד לי את אלה', וכל אחת צריכה להרגיש הרגשה של גאווה, בזה מותר להיות גאה, על זה שהיא הולכת בדרכי אבותינו בשמחה ובהבנה, ומבינה שכל אלה שהולכים בדרכים אחרות, הם נשים ירודות, והיא צריכה להיות שמחה שהיא זכתה לכתר מלכות של בת ישראל, והקב"ה יעזור שנלמד ממנו איך להתנהג בחיים צניעות בלבוש, צניעות בדיבור, ואמונה חזקה בלי סוף, אז בעולם העליון הוא ישפיע עלינו לטובה, ונזכה כולנו לעבוד את ד' כמו שצריך ולגאולה שלימה במהרה בימינו אמן.

להיות בחינת אם הבנים שמחה!

זה תלוי במסירות הזאת, אבל המסירות הזאת, לא רק בשטח הזה. זה זמן מלחמה, כבר הם מנסים להשתלט עלינו לא רק בכח, אלא גם בפיתויים, הם מכניסים לבנות כל מיני מודות, מודה כזאת ומודה כזאת כל מיני רעיונות כאלה, מכאן כל אחת צריכה לשמור על הצניעות בעיקר בלבוש, אני לא בקי בפרטים, אבל צריך לשמור וללכת בקומה זקופה, וללעוג בלב לכל אלה שהולכות בצורה פרועה, ללעוג להם, כמה הם ירודות כמה, כמה הם נפולות, כמה הם חסרות תכונות אנוש, הם מתנהגות כמו בהמות, ככה צריך לחשוב על כל אלו, ורק אלה שמתנהגות בצניעות שומרות על כבוד האשה, ולא כל הפרועות האלה.

זכינו שביה"ס הזה מחנך על טהרת הקודש, בלי השפעה של כל מיני מפקחות או כל מיני דברים כאלה שבאים מחוגים אחרים שכל המטרה שלהם הוא רק להרוס. כמה צריכים להיות חזקים, וכל אחת צריכה לשאוף להקים בית של יהדות ותורה ששם יחונכו הבנים כראוי. כמו שדיברנו עכשיו, כמו הגברת ארנטרוי הזו, איך היא זכתה לכאלה בנים?! איך מחזירים תורה וירא"ש מגיל צעיר? נכון, יש תורה שלומדים, אבל העיקר אצל האשה הוא החינוך. אנחנו רואים שעכשיו החילונים התחילו לטפל בחינוך מגיל צעיר, גיל של גן, אולי עוד לפני כן. הם יודעים ששם מכניסים כל מיני ערכים, ומי נמצא בבית עם הילדים בגילאים האלה? בעיקר האמא נמצאת! היא צריכה לקבוע, היא יוצקת את היסודות של החינוך הטוב שכל עם ישראל התחנך על ידו.

פה בא הגאון האדיר, שלא זז שניה אחת בלי תורה, בדקדוק המצוות. נאמר בפרשת השבוע, 'ויהושע בן נון נער, לא ימיש מתוך האהל', מה זה נער? בן כמה נער? בן 57 הוא היה! אלא למה קוראים לו נער? היה